

LIIDA AIKIO



MUOVIAURINKO

*

IIDA AIKIO

MUOVIAURINKO

MUITALUS ČÁLGAMA BIRRA

***KOSMOS**

Marjalle.



1. painos

© Iida Aikio ja Kosmos 2026
Kannen valokuva: Lada Suomenrinne
Kannen suunnittelu: People's

Kosmos on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

ISBN 978-952-352-340-1

***KOSMOS**

Painettu EU:ssa.

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:
tuotevastuu@kosmoskirjat.fi

ÄKKIJARRUTUS LIIMAA turvavyön Kaislan vatsaan kiinni.

”Helvetti”, veli kiroaa. Se peittyy bassoon.

Kaisla havahtuu hereille, ei ääniin vaan tuntiessaan kehossaan liikkeen loppumisen. Tuulilasista heijastuvat auraustolppien huomiotarrat, muutama poro tienlaidassa ja eteen pysähtyneen auton vilkkuvat hätävalot.

”Mitä nyt?” Kaisla kysyy ja köhii samalla kurkkuaan. Hän on nukkunut matkasta valtaosan, tuntikausia. Unen aikana kasvot ovat viilentyneet, kurkkuun kertynyt limaa.

”Häh?” Veli säätää musiikkia pienemmälle.

Ennen kuin Kaisla ehtii toistaa kysymyksensä, autosta nousee pari toppahaalarikehoa. Toinen niistä kannattelee järjestelmäkameraa, suuntaa linssiä sarvipäitä kohti.

”Ei vittu”, veli huokaa ja siirtyy viereiselle kaistalle, jättää turistit taakseen. ”Jotenkin ne aina keksii pysähtyy tolleen yllättäen.”

Kaisla nyökkäilee ja laskee hiutaleita, jotka pyrkivät lävistämään etutuulilasia tasaisina pistoina. Pimeys ympäröi taas autoa ja heitä.

Vauhti kiihtyy, ilmanraikastinkuusi huojuu. Kaislan selkä painautuu istuinta vasten, penkin mekaanisesti tuotettu lämpö tuntuu samalta kuin toinen ihminen.

Veli säätää bassoa kovemmalle. Hän on hitsannut etupenkin jalkatilaan ison reiän, jotta kaiuttimen on voinut

upottaa sinne. Koko auto on tuunattu ensimmäisillä ammattikoulun jälkeisillä palkoilla, suurin lisäkaiuttimista on sijoitettu takakonttiin. Se sykkii auton sydämenä.

”Onks sulla biisitoivetta?” veli kysyy. Hänen harmaa takkinsa on tummunut korjaamon öljyistä.

Kaisla kohauttaa hartioitaan ja kiemurtelee penkillä, yrittää saada pitsipikkarit asettumaan paremmin. Niiden karkeat reunat iskostavat parhaillaan hänen pylyposkiinsa valtioiden rajoja, vieraita karttoja.

”Sama kai tässä olis jotain puhua, kun vihdoin heräsit.”

He ovat matkanneet huhtikuisen maan halki hiljaisuudessa, alittaneet tunneleita, joiden valaistut sivuseinämät ovat langettaneet matkaajien ihoille vuoroin valoa, vuoroin varjoa. Ohittaneet tyhjinä kulkevia puurekkoja, jotka ovat vetäneet perässään rautapihtivaunuja kuin valaan kylkiluita.

Kaisla mumisee veljelle ja katselee sivuikkunasta pimeitä puunrunkoja.

”Tää tuli hyvään saumaan. Mun olis pitänyt alottaa uus työ ens viikolla, mutta sain nyt ainakin lisäaikaa miettiä, mitä teen sen kanssa. Tai siis kun en mä tiää... Mietin, että ehkä mä voisin palata pysyvästi takaisin nyt.”

Kaisla vilkaisee veljen sivuprofilia. Se näkyy hämärästi autoradion neonvalossa.

”Okei. En tiennyt, että harkitset tollasta.”

”Niin... Se áhkkun kämppäkin ois tyhjiällään.”

Kaisla nyökkää, mutta ei katso enää veljeä. Hän on lukkiutunut kuvaan, jossa veljen lempiasiat leijuvat irrallisina kaukaisuudessa: tunturijärvet, pilkkivavat, rajajoki, moottorikelkka ja avaruus, jonka taittaa sillä. Hän tietää, että veljen tarve palata on yhtä voimakas kuin hänen tarpeensa on ollut lähteä.

Veli tulee painautumaan kylän muistiin samalla, kun Kaisla katoaa. Ehkä joku joskus tunnistaa hänet veljen kautta, mainitsee sivulauseessa. Hän ei voisi vaatia enempää, kun ei edes osaa kieltä, jolla kylä muistaa.

Veli kääntää katsettaan tiestä Kaislaan ja kohottaa kulmiaan. Ele saa Kaislan haromaan hiuksiaan. Ne ovat takkuuntuneet nukkuessa niin, että hänen täytyy sukia niitä voimakkaasti. Sormienvälit täyttyvät irtohiuksista. Hän ohenee hiukan.

”Ootsä muuten kuullut mitään áhkkusta? Tai esimerkiksi että miten se on sopeutunut sinne hoitokotiin?” veli kysyy.

”En oo ollut hirveesti sinne suuntaan yhteyksissä.”

Veli nyökkää ja pysähtyy kuuntelemaan hetkeksi radion tarjontaa.

Asfaltille muodostuu lumipölyaalokkoa.

”Miten sinä ja Aino? Kai sä aiot nähä sitä?”

Kaisla liikauttaa hartioitaan.

Veljen kysyvä katse siirtyy nopeasti pois, mutta Kaislan selkään nousevat kylmät väreet, ne vievät tunturimökin yläkertaan, penkkarijatoille. Ainon kosketus selkärangan uoman ylitse. Edestakaisin. Kasvot, jotka tuntee läpikotaisin, ihminen, jonka kanssa on elänyt lapsuuden leikit ja kehon kasvamisen. Kulmakarvat, joita nostetaan kysyvästi vastavalossa. Nyökkäys, lupa. Sydän, joka hakkaa nopeammin kuin basso hirsimökin alakerrassa. Tutut vieraat kädet haparoimassa topin alle.

Kaisla yrittää keskittyä tummaan sivuikkunaan ja unohtaa, vaikka hänen ruumiinsa on jo mennyt sijoiltaan. Ikku-noiden reunoihin on muodostunut huurretta. Hän laskee sormenpäänsä sitä vasten.

”Mua välillä pelottaa, että mä törmään hirveen. Siis hitto niiden jalat on korkeat, sellaiset että vois melkein

ajaa niiden alta, niiden jalkojen välistä, mutta siis melkein, ei ihan kuitenkaan. Tää on niin vanha, tää auto, että siinä kyllä kuolis. Ehkä jäis takakontti just ja just ehjäksi.”

Kaisla kuuntelee veljeä ja luonnostelee huurteeseen takakonttiin asennettua kaiutinta, joka sykkisi basson tahdissa vielä sen jälkeen, kun muu auto olisi rytyssä, ihmiset musertuneena sen sisään.

”Pimeällä ajaminen muistuttaa videopeliä, kun tässä on valaistuna vaan tää etutuulilasin näkymä, kaikkialla muualla mustaa, ihan kun istuis pimeässä huoneessa liian lähellä ruutua ja pelais GTA:ta yhdeksän tuntia putkeen.”

”Saitsä muuten helposti lomaa sieltä sun yliopistolta tätä viikkoa varten?” veli jatkaa. ”Jos mä olisin yhä mun edellisessä työpaikassa, mun olis tyyliin pitänyt irtisanoutua tai vähintään esittää, että áhkku olis aivan viimeisillään kuolemassa, ja silti olisin saanut vapaata max kaks päivää.”

Kaisla nyökkää.

Veli huokaa ja luovuttaa keskustelun suhteen. Hän säättää radion 2010-luvun melodramaattista throwback-hittiä kovemmalle. Pää alkaa huojua puolelta toiselle, hän kei-nuu auton kanssa. Komppi kulkee hänen kädestään rattiin ja sen läpi autoon. Hän hallitsee auton ja vapauttaa sen samanaikaisesti. Hermosäikeet jatkuvat konepelliltä renkaisiin ja laulaessa kielikoru hankaa hampaiden kiillettä.

Keveys huokuu veljen ruumiista, mutta se ei yletä Kaislaan asti. Hän istuu vaiti, basso tärisyttää penkkiä. Silmät ovat vaipua uudestaan kiinni. Unen ja valveen rajalla, tässä aistimaisemassa, hän muistaa kaupungin hämärän baarin, jossa vuorokaudenaikaa ei ole. Puolitutut opiskelijahaalariselät pöydän ympärillä, samanaikaiset puheen-vuorot ristihäivytyksessä toisiinsa. Eräs Aku suoristaa haalarien alta vilkkuvaa bändipaitaansa, kysyy:

”Millaista musaa sä kuuntelet?”

”Aika paljon kokeellisia juttuja. Ja tunnelma on tärkeä. Esim. Paavoharju ja Joose Keskitalo on hyviä”, Kaisla vastaa.

”Oho. En tiennyt, että Lapissa kuunnellaan noin hyvää musaa. Et ole tyypillinen lappilainen.”

Kaisla hymyilee viivahymyä, lasittuu jääpaloista hikoilevan tuopin eteen.

”Kai sä kävit jouluna siellä? Sehän on semmonen winter wonderland”, Aku kysyy lyhyen hiljaisuuden jälkeen, päättää vielä pitkittää puheenvuoroaan, ”vaikka salee siellä on semmonen taantunut tunnelma... Ja sitähan mä tässä tavallaan just mietin, että miten susta on tullut tollanen, mikä olis oikee sana...” Akun kädet heiluvat ilmassa. ”Ajanmukainen, trendikäs, vaikka sä oot *sieltä*.”

Tuoppi ei lakkaa hikoilemasta eikä häpeä kaikumasta kehon lävitse.

Musiikki rätisee. Veli hiljentää radiota. Matka on siinä kohtaa, että radion yhteys ja puhelimen kenttä, kaiken elektroniikan merkitys, katoaa hetkellisesti kokonaan.

”Tää on mennyt hyvin. Tiedätsä joskus on niitä ajokelejä, kun pitää jännittää koko kroppaa, kun ei pysty edes vaipumaan ajatuksiinsa tai muuta sellasta, kun koko keskittyminen menee siihen, että puristaa autonrattia ja toivoo, että sumu- tai lumipilven takaa ei paljastu kuolema. On niitä kelejä, kun vallitsee sellanen kokonaisvaltanen ja alkukantanen kuolemanläheisyyden tuntu. Tänään on ollut armollista.”

Hän odottaa vastausta, kääntyy kohti.

”Hieno”, hän naurahtaa ja viittaa pelkääjänpaikan ikkunaan. Kaisla havahtuu luomaansa huurteiseen piirrookseen. Heijastettu kyltti kuultaa huurrebaaripöytien lävitse kuin viimeisenä merkinä ennen lopullista siirtymää, saapumista perille, pohjoiseen.

päivä |

KAISLA ON LASKEUTUNUT äitinsä petaamiin haalistuneisiin lakanoihin entisessä huoneessaan, asettunut kuoppaan, joka on painunut patjaan kaikista menneisyyden öistä. Hän on pyörinyt levottomana sängyllä aikansa, siirtyillyt kyljeltä toiselle. Kuunnellut sydämen takovaa rytmiä korvissa, valtiontakaisia rekkoja ja isän kuorsausta, huminaa, jonka maan halkaissut automatka on jättänyt ruumiiseen. Sitten hän on ymmärtänyt luovuttaa unen suhteen ja avannut läppärinsä.

Nyt hän painelee näppäimistöä. Kirjaimet kätkeytyvät salasanakentässä sitä mukaa, kun hän synnyttää niitä. Oikea kolmen sanan ketju läpäisee portin sivustolle, jossa nostalgian valtaama Z-sukupolvi vaatettaa pikselimalleja. Á vaatii aggressiivisen näpyttelyn ilmaantuakseen, yhteen vokaaliin tarvitsee useamman sormen.

ÁhkkuÁhččiMun? Isoäiti, isä, minä?

Etusivu päivittyy. Mallien identtiset, kapeat sääret piirtyvät ruudulle.

Ensimmäiseksi hän klikkaa auki oman vaatehuoneensa. Siellä on muutama tuhat toppia, mekkoa, asustetta, hius-tyyliä ja meikkiä. Hän tyhjentää edellisen kerran lookin ja siirtyy uuden kerrostamiseen. Alle pikselipikkarit ja rintojen contour, ei liivejä. Hän kasaa kasvoille meikkiä, valitsee iiristen pigmentin. Työntää revityt sukkahousut

käsivarsiin. Trendikäs korsetti. Löysät housut, vyö lantiolle, paksupohjaiset narusandaalit. Mallin käteen pikselitikari.

Kaisalta karkaa irtohius näytölle. Se paloittelee mallin ruumista kuin lausetta, mikä tavallaan helpottaa kokonaisuuden hahmottamista. Hän huomaa, että malli tarvitsee vielä jotakin. Ylin osio on liian tyhjä. Hän kokeilee satiinirusetta, ei toimi. Ohut huivi, jonka läpi mallin hiukset kuultavat, parempi.

Hän etsii aikansa yhtä tiettyä antiikkisen näköistä pronssisormusta, joka kruunaisi asun. Keskittymättä hän on kuitenkin klikannut mallin päälle muita asusteita. Lastannut kerroksia niin, että päällimmäisen asun sisään on piiloutunut toinen asu. Hän monistaa mallinsa tuplaklikkaamalla. Erottelee vahinkovaatteita tarkoin valituista. Lopuksi hän tallentaa lookin ilman sormusta, tyytyy.

Hän avaa asuja arvostelewan foorumin ja kommentoi sinne yksittäisen silmäemojin merkiksi siitä, että malli kaipa katseita. Ensimmäinen käyttäjä antaa hänelle arvosanan: *9/10 you look great but a bit boring*. Kommentin sinuttelu muuttaa hänet malliksi. Hän palaa vaatehuoneeseensa ja miettii, mikä lookissa on pielessä. Malli luopuu tikarista ja vaihtaa huivin rusettiin. Muutoksen jälkeen tuomioksi lankeaa 8/10.

Malli toistaa vaatehuoneesta lähtemisen ja palaamisen liikettä odottaen, että joku validoiisi hänet. 10/10 lopettaisi hahmon huojunnan.

Todellisuudentaju häilyy. Peli tekee hänet vuoroin fiktiiviseksi ja ei-fiktiiviseksi.

Hengitys kiihtyneenä hän on jälleen kerran astumassa vaatehuoneeseen, kun ruutu pimenee. Hän painelee

näppäimiä, kunnes tajuaa kaivaa laturinjohtoa tavaroistaan. Kannettava käynnistyy hitaasti uudelleen.

Odotellessaan hän vaihtaa asentoa, antaa lakanataitoksien painaa jälkensä myös ruumiin selkäpuolelle. Hän avaa puhelimesta ylikansallisen sovelluksen, joka lupaa inspiroida uusiin asuihin. Sormien liukuessa näytöllä ohi vilisee yksityiskohtia eri asusteista ja kokonaisia vartaloita tasaisena seoksena. Lopulta kuvat ovat niin samankaltaisia keskenään, että ne alkavat sekoittua yhdeksi trendikääksi ruumiiksi.

Itseään toistavan kuvavirran keskeyttää mustavalkokuva. Se liukuu ensin ohitse, Kaislan täytyy palata ruudulla taaksepäin.

Kuvassa on neljä gáktiä, neljä ihmistä niiden sisällä. Mies, nainen, taaperoikäinen lapsi naisen polvella, varhasteini-ikäisen pistävä, rohkea katse kameraan. Joentörmä selkien takana. Hän zoomaa kuvaan, ei tunnista ihmisiä, ainoastaan maan. Hän ottaa kuvakaappauksen ihan vain varmistaakseen, ettei ole kuvitellut kuvaa ruudulle muiden kuvien joukkoon. Hän näpäyttää gallerian auki ja kyllä, kuvakaappaus on todella tallentunut sinne.

Kylä tunkeutuu ruudulle, vaikka juuri kylää hän on paennut ruutuihin.

HITTIKAPPALEIDEN KAKOFONIA hiipii Kaislan peiton alle. Makuuhuoneen ovi on suljettu, mutta ilmastointi kytkee talon jokaisen kolkan yhteen. On vain yksi äänimaailma. Tällä hetkellä sitä täyttävät toisiinsa liukenevat videopätkät.

Kaisla nousee haudastaan ja pukee eiliset vaatteet, tuntee yhä matkan raajoissaan. Hän kulkee y2k-trendeihin jämähtäneen talon muovimatolla tupakeittiötä kohti.

Isä istuu nojatuolissa yhteistilan kulmalla. Hän roikottaa jalkojaan käsinojan yli iltapäivän kirkkauden kehys-tämänä.

”Tajuatsä miten ärsyttävältä nuo äänet kuulostaa ulkopuoliselle?” Kaisla kysyy.

Isä ei nosta katsettaan, etusormen pystysuuntainen liike jatkuu näytöllä. Hän on sekä sisällä että jossain muualla.

Kaisla työntyy keittiön puolelle. Pöytä pursuaa työkaluja, akkuja, eri kokoisia pattereita, kyniä, kuivuneita kyniä ja kuivuneita kukkia, elmukelmua, silmälasien pesuainetta, rikkinäisiä LED-kynttilöitä, mainoksia ja esitteitä, esimerkiksi sellainen, joka paljastaa kylän vuoden teeman *eilinen keskellämme*. Hän etsii tavaramassan seasta leipäpussia, löytää sen ja pujottaa siivun paahtimeen.

Hän raivaa yhden jakkaroista tyhjäksi ja istuu sille. Kädet kulkeutuvat leuan alle, kyynärpäät pöydän reunalle.

Isä ei ole liikahtanut nojatuolilla. Hänen asentonsa on kumara, mikä saa fleecetakin vetoketjun aaltoilemaan rullalle. Isä on 3D.

”Eiks sulla oo alkanut jo työt?”

”Minä olen menossa kokoukseen”, isä vastaa, katsoo häntä ensi kertaa.

Inspiraatiosovelluksessa ja mallipelissä fleecettä käytetään vain harkiten ja ironisesti. Harvakseltaan lingotaan synteettistä kangasta pesukoneessa niin, etteivät mikro-muovit imeytyisi veteen, maahan, iholle.

”Mihin kokoukseen mennään fleecessä?”

Isä siirtää lasit otsalleen ja nostaa kulmakarvojaan. Sankojen painaumat näkyvät korvien yllä.

”Minä voin mennä kaikkialle näin”, hän sanoo, on hetken hiljaa. ”Ja olen joka tapauksessa osallistumassa etäkokoukseen.”

Kaisla muodostaa kasvoilleen merkitsevän ilmeen, jota isä ei näe, sillä tämä on palannut loputtomaan videovirtaan.

Tekonahkaisen läppäkotelon hihna kiertyy isän ranteen ympärille yhä tiukemmin. Isä istui sama hihna ranteessaan, samalla paikalla, samalla tavalla toisaalla myös viime keväänä, kun äiti mittaili Kaislan kehoa olohuoneen keltaisten valojen alla, lausui lukuja ääneen niin, että ne kantautuivat valtionrajan yli. Isä kannatteli puhelinta ja ylläpiti siten videoyhteyttä Norjan puoleisella Saamenmaalla asuvan gáktintekotaitoisen sukulaisen kanssa, mutta katseli itse silti nurkan tv-ruutua.

Jokin huvittava video, ehkä kelkka juuttumassa kinokseen, saa ilmapirran tyrskähtämään isän sieraimista.

Kaisla kääntää selkensä.

Hän on noussut kaivamaan leipäsiivua paahtimesta, kun isä avaa suunsa seuraavan kerran.

”No, miten olet viihtynyt siellä?”

”Hmm...” Kaislan vastaus lagii.

Hän voisi vastata, että *elämäni on ajelehtimassa minusta etäälle tai vuorokausi on yksiööni liian suuri tai kaupunki on kutistanut minua entisestään*, ja toistaa siten puhelimen muistiinpanoihin kirjattuja lauseita, tai kertoa, kuinka lukko, jossa lukee Finland, vartioi häkkivarastossa roikkuvaa muovipussia, sen sisällä kalpenevaa saamenpukua kuin rantaan huuhtoutuvaa Laura Palmerin ruumista. Kertoa, kuinka hän käy säännöllisesti sovittamassa gáktiä häkissä, tunnustelemassa sen kalaverkkomaista pitsiä. Kuinka hän toistuvasti hukuttautuu ylioppilaspuvun sisään tunteakseen, kuinka se pyörii hänen yllään. Kuinka hän on jähmettynyt useita kertoja häkkivarastossa, yrittänyt naamioitua näkymättömäksi, kun joku on astellut hakemaan suksia, pyörää, lämpimämpää takkia tai vieraspatjaa avaimet kilisten. Kuinka hän joka kerta poistuessaan näpertää Finland-munalukkoa neuroottisesti, tarkastelee sitä ennen kuin uskaltaa päästää irti. Ennen kuin voi olla varma, että komero on kuin suljettu päiväkirja.

Hän tyytyy heiluttamaan toista kämmentään ilmassa vastaukseksi. *Kiikun kaakun*. Kun hän katsoo isään, tämä on jo kadonnut ruutuun, ei huomaa käden liikettä.

Hän haukkaa leivästä ensimmäisen voitelemattoman nurkan. Hän imeskelee jokaista suupalaa. Kuiva, margariiniton leipä kostuu hitaasti kielellä.

”Me tulitiin joskus aamuyöllä”, hän sanoo, kun on saanut nielaistua.

Isä nyökkää.

”Kuulin jo Otolta.”

Kaislan katse tarkentaa pöydän keskellä olevaan limsapulloon. Sen kyljessä on mainoskampanjan teksti: *Lupa*

/ olla enemmän / läsnä, / sillä olet / tärkeä. Puolitoista litraa läsnäoloa. Sen vieressä elintarvikemuovirulla, jolla säilöä poissaolo.



5. heinäkuuta 1979

Hei,

sain sinut nimipäivälahjaksi Kristiinalta. Hän on paras ystäväni ja usein minusta mustasukkainen. Ehkä hän ei tajunnut, että nyt hän antoi minulle mahdollisuuden toiseen ystävyyteen.

Minä esittäydyn sinulle. Toivon, että kelpaan.

Olen Paula, punainen kuin ruusu. Jos saisin antaa itselleni uuden nimen, olisin juuri se, Ruusu.

Minä olen 11 vuotta ja neljä kuukautta.

Farkkujeni polvissa on sydänpaikat. Voit tunnistaa minut niistä.

Käsivarteni ovat vahvat ja minä jaksan roikkua puoluissa meidän luokkamme tyttöistä pisimpään.

Asun hiekkatiellä, jonka varrella on kolme taloa. Jokaisen talon välissä monta metriä. Joudun kulkemaan talojen väliä ja siksi myös jalkani ovat kasvaneet isoiksi. En pian mahdu piiloutumaan varvikoon, joka hiekkatietä reunustaa. En ole päättänyt, harmittaako se minua.

Meidän talomme on yksikerroksinen ja keltainen. Sen katolla on kaksi savupiippua. Muistan aina piirtää molemmat.



Minä en tiedä sinusta mitään, mutta jos sinä kurkistaisit meidän keittiömme ikkunasta, uskoisin, että painaisit mieleele keltaiset puutuolit. Niitä on neljä. Perheenjäseniäkin on neljä.

Jos meidän perheenjäsenemme olisivat ruumiinjäseniä, minä olisin perheemme korvat. Mikään ei jää minulta huomaamatta.

Isä olisi varmaan jalat. Hänen askeleensa kuuluvat kaikista selvimmin.

Äiti ehkä kädet. Hän on sanonut, että hän on sellainen käsi-tyyppi, näprääjä ja hääräjä. Hän ei ymmärrä, miten minä voin vaan istua ja miettiä juttuja. On muutakin, mitä hän ei ihan ymmärrä.

Pikkuveljeni olisi tietenkin vatsa. Häntä on niin helppo kutittaa.

Meidän perheemme sydän on takapihalla. Se on Tenojoki, joka virtaa ja talvisin myös jäätyy. Teno on niin pitkä, että se jatkuu aina Jäämereen asti. Olen yrittänyt seurata sen virtaa ja juosta sinne, missä on valaita, mutta jalkani eivät jaksaneet.

Nyt sen sijaan käteni on väsynyt. Lisäksi huomasin, että koko oikean kämmeneneni kylki on lyijykynästä harmaa. Menen pesemään jäljen pois. Toivon, että lavuaari on vapaa ja että keksin loppupäiväksi jotain tekemistä. Muuten tylsistyn vielä kuoliaaksi.

Nähdäänhän pian,
Paula

"pari kuukautta aiemmin
olin kirjoittanut sinne
10 faktaa itsestäni
-postauksen, jonka
fakta numero 6 oli että
'oon joku saamelainen'.
silti mä en tajunnut, että
mä en ole ihan white, daa"

Kaislasta tulee suvun ensimmäinen maisteri, ehkä. Áhkkun, isoäidin, muutto palvelutaloon pakottaa Kaislan palaamaan ensi kertaa kotiin yliopistoon lähdön jälkeen. Paluu ei ole helppo, ja öisin hän pakenee kannettavan tietokoneensa suojiin.

Muoviaurinko on vimmainen romaani siitä, millaista on elää Saamenmaalla. Mitä saamelaisuus tarkoitti edellisille sukupolville ja mitä se tarkoittaa nyt, kun internetin chattihuoneet ovat tutumpia kuin tunturit?

IIDA AIKIO (s. 2001) on Tenojokivarrella ja internetissä varttunut saamelainen esikoiskirjailija, joka opiskelee kirjallisuuden tutkimusta Oulun yliopistossa.

*KOSMOS

KL 84.2
ISBN 978-952-352-340-1
Kannen taideteos: Lada Suomenrinne
Kansi: People's

